

Hosszúzárlat

*holott végzem ahol kezdtem
és félek nem bírom abbahagyni
majd, megintcsak ugyanúgy lelkizni
fogok, meg testetölteni itten,
öltözködni és vetkőzni,*

*amikor véletlenül sincs
az, hogy mire föl?, mert tudniillik
a vázlat változatlanul hajlik
a megvalósulásra, csak a csíny
a nyilvános csáberó torz*

*még legott benne nyersen vonz
egynémely áldatlanságot; talán
ez az a pont, mi nem gondolat már,
de nem a nő még maga, gond
és tiszta elmeállapot;*

*gondolom azért, hogyan él
bennem tovább a félsz, nem a hiány,
nem a pótözvegy s nem a vágy táplál
fel egy verset, – árnyék kísér,
a nemlét tulajdonárnya;*

*mi volna, ha most általam
halna minden, velem, munkálnának-
e az angyalok?, és én a tárgyak
körét, a vérgyűrűket a dallam-
égen leírnám-e még, vagy*

*inkább csak lefelé, hosszant
gyalogolnék, mint aki eleven
mint aki egy sötét és teljesen
anyagismeretlen kürtőhöz tart
gyámoltalan; – és nem találkoznék*

senkivel, ki azt mondaná
„állj” „vándor” „ki vagy”, tudj’isten, össze-
vegyült már az ellen(idő) szava, vize
az éjszaka, a hús s a fák
vakesőjével... nincs tovább

mert nincs talán válasz se rá,
még ha csak kérdeznének is a fentiek,
látomás mért nem járhat helyben (meg)
mért nincs vitriolos gúnyám
vagy mért nincs vitustánc...románc

esetleg, most, válaszolom
mégis, ha van nő, ki vétkez velem
s ha vagyok ki vagyok, s vele végzek, –
s mint a régiek, megírom dalom
mint ha volna dolgom csak ez

s mondd más mi lehet, a jövőt
kérdem mint magamat, de csönd, semmi,
legfőljebb egy rekviem hangjai;
nem hallucinálok, a nőt
sem és magamat sem hallom

nem is várom már, jobb ha nem;
a múlt is csak egy lehetséges szó
amit még visszhangoz testem, mocsok,
sózott föld, hogy mi volt, nem én
mondom már meg, nem él bennem

emlék sem tetszhalott vagy tett-
rekész szerelem, s ha még nem veszett
nem romlott minden el, én majd
elfeledek mindent lassan míg beszélek
végülis megvagyok; de hol, hol nem

Szeged

Solymosi Bálint

„Jó utat!”

(Brodszkijtől – Brodszkijnak)

*Mint látod, boldogul
kitől a szép érzelmeket
tanultam, mint egy bukott an
gyal, vodkát vedel magában.
nem tett mást, a partra lépett.*

*akár egy felkapott,
új, kifogástalan geo
metriai forma, tél, fagy
reggeli fénye, gyorsabban
futott végig arcomon „Jó*

*utat!” A bűn. Se illat, hang
nem volt „vagy” szava a kétség
beesés pillanatában
nézte, hogyan dől össze, hull szét hangtalan
hangtalan halacska*

*volt csak A rajongás tárgya
nem Nem hallom a szavakat,
és megindítanak a hegedűk
a városon víz keresztül
egy hasonlat, húsz vatt*

*a kőhal víz nélkül is jól
megvan Párizs nem változott
Történelem? El is önt a meleg.
prófétánk tetten éretett
Hogy, mikor éppen nincsen szezon*

*ebédeltem tengerparti
nyárban, Álom karjaiban,
és kivette az úr hidegébe
Az ország mint menni, végre,
kém, spion civilben*

és Ágyba zuhantam,
úgy, hogy a zakót ki se gomboltam.
első kávéját issza már,
a parton negligésében áll
gondoltam Orosz cenzura.

„Gebedjek meg’ hogy ami tör
tént, hogyan is történhetett
Elaludt minden. az eső
végét kívárni mint bűzlő
állat, hogy ez a szeretet

A szél az kezdődik.
a múlasztással támad fel
gyakorta a kedvező szél....
Angyalok szolgálja. Aligha fél
ténykedik jobban figyel

hát a folyó jóslatára
Végül is, a gyilkosság És
én azt hittem isteni adomány.
Hogy, de ne gyűjtsd fel a lámpát
nem más és más szépasszonyt lát

emberként én, Egyébként szó
szerint. csak ugyanaz az egy
jön folyton. és Megázva szót
fogad, De csönd! Mit mondhatok
az életről? Hogy hosszúnak

találtam. Bár árnyékot vet
ett visszhangot nem kelt Linóleum ragad
a talpra. És elhagyja a partot
asszonyok a házakat, ez
épp nem túl nagy örömet ad